

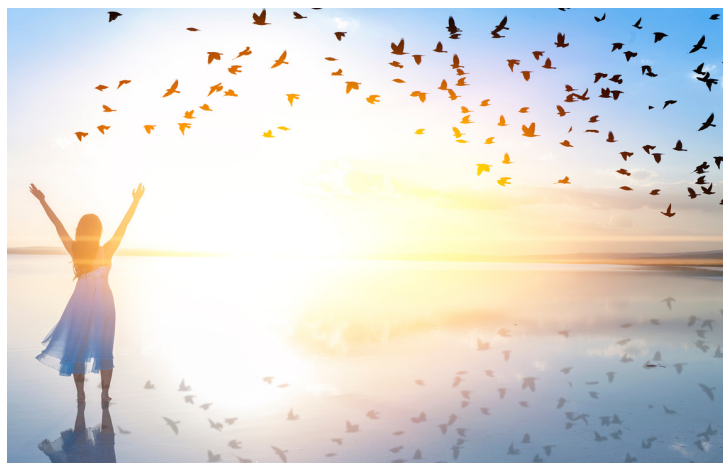
O MĚ PRO VÁS

Pokud čtete tyto řádky, pravděpodobně hledáte nějakou pomoc či radu. Každý člověk na světě prožívá období, kdy mu docházejí síly, proto také hledá možnosti, jak své trápení vyřešit. V této době je spoustu možností k překonání svých problémů, mentálních hranic, nemocí a dalších strastí, co život přináší.

Můj začátek

Když jsem začínal s léčením lidí, v tehdejší době bych to přirovnal k náhodě díky které jsem se naučil pracovat s energií. Ve 12 letech u mě lékaři diagnostikovali nevléčitelnou nemoc, při které srůstají obratle v páteři, člověk tak trpí stále bolestmi a stav se jen zhoršuje. Byl jsem mladý, bral jsem to tak, jak to je. Léky každý den, omezení pohybu od lékařů (dosud jsem nepochopil proč) a hlavně neprochladnout.

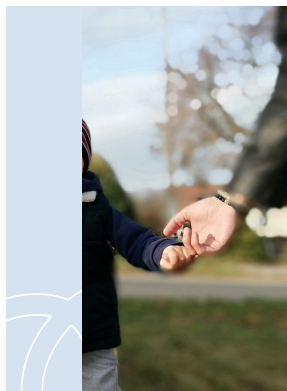
Roky utíkaly, já dostal invalidní důchod a skončil jsem na vrátnici jako hlídač. Před každou noční směnou, jsem si koupil něco načtení. Na ten den nezapomenu. Asi ve 3 hodiny ráno jsem začal číst svůj časopis. Byl v něm článek “ LÉČITEL UZDRAVIL NÁDOR NA DÁLKU” nikdy jsem o ničem takovém neslyšel, začal jsem pátrat co a nebo kdo, že je vlastně ten léčitel. Článek mě naprosto nadchnul a zajímalo mě, jak je možné tohle dokázat.

Mé zjištění, že existuje nějaká energie bylo dost udivující. Obzvláště v mé úrovni vědomí, když jsem byl smířen s tím, že do konce života budu na vrátnici za 9500,- Kč měsíčně, plus důchod a tím to vše skončí. Nikdy jsem nečetl knihy, od té doby mám doma knihovnu, která je plná knížek o léčení a osobním rozvoji.

Moje první léčba byla zánět močového měchýře. Vzpomínám si, že stačila jedna léčba a zánět byl druhý den pryč. Neumím popsat slovy, jak jsem se cítil důležitě. Taky se mi to hned vrátilo, jelikož jsem nevěděl že se musím čistit. Od té doby už to vím, za 2 dny jsem měl zánět močového měchýře já. Krásný uvědomění to bylo. Naučil jsem se tedy i čistění, a myslel jsem si, že to je vrchol toho všeho. Prostě je ze mě léčitel a hotovo. Strašně jsem se spletl. To uzdravení odstartovalo obrovskou škálu jiných možností, od duchovních příčin, systému myšlení až po přesvědčení a víru v nemoc. V následujících letech se přidalo i odvádění duší, očista prostor a diagnostika těla.

Bylo to šílený a ne vždy jednoduchý. Potom jsem zjistil že je dobrý, mít víru. No, ani omylem! Mé ego okamžitě toto rozhodnutí zamítlo. Stačilo pár dnů abych zjistil, co to doopravdy je víra...

Člověk může jít sám cestou poznání, ale někdy je lepší, když máte u sebe někoho, kdo vám podá ruku když spadnete.

Člověk, který říká, že v nic nevěří, tak právě věří v to nic. To je jeho víra v to, že nic neexistuje. Je dobré mít víru v něco, co nejde změřit ani vysvětlit,

hlavní je, že nám to pomáhá. A je jedno, jestli tomu říkáme Bůh, vesmír, universum, zdroj atd. Pro začátek je ale důležité mít víru v sebe. Věřit sám sobě. Tady začíná cesta, cesta do neznáma. To, že si budete věřit, zajistí váš růst v každé situaci. Prostě VÍM, ŽE DOKÁŽU VŠE.

Úspěch, není pro každého. Proč?...

Je to jednoduché. Určitě znáte spousty lidí co se přihlásí do nějakého kurzu, odejdou od tam s nadšením, ale za pár dní nadšení opadne. Děje se to převážně kvůli tomu, že ztratíme tu energii, která byla vytvořena na kurzu, ten náboj, co jsme získali je pryč, a další věc je ta, že nepracujeme a nerozvíjíme to, co jsme se právě naučili. V životě nemůže nic stagnovat. Naopak, pokud přestaneme dávat energii do nějakého směru, tento směr a veškerá naše práce kterou jsme udělali, začne mizet. Někdy nemáme prostě dost disciplíny na to, abychom mohli setrvat v této práci. Proto 80 % lidí skončí se svým novým životem hned na začátku, dalších 15 % se posune dál, ale na určitém místě zamrzne. Zbytek lidí dále pokračuje za svými sny. Jenže tato cesta má své úskalí. A to je další strašák, jelikož se může někdo bát neúspěchu či ztráty přátel. Ale to je v pořádku, nemůžete být s lidmi, kteří nechtějí růst a naopak vás brzdí. Vaším posunem přijdou noví přátelé. Zažil jsem to právě tak, jak to píšu.

Zpátky k neúspěchu. V určitém úhlu pohledu jde o to, že překážka nebo problém znamená automaticky konec. Pak je tu druhá možnost, kdy se zastavíme nad daným problémem a zamyslíme se. Když ho rozebereme víc dopodrobna, můžeme zjistit, že je to vlastně možnost ke zlepšení. Jakmile tohle pochopíme, dostaneme možnost k řešení. Již od dětství, nám někdo určuje, kdo jsme, co dokážeme, na co máme a na co ne, co si máme myslet

apod. To vše utváří naši osobnost a tyto myšlenkové vzorce se ukládají do našeho podvědomí.

A tady vznikají naše hranice. Když jsem začal léčit na dálku, nešlo mi to ani na 1 metr. Postupem času jsem zvládl rozšiřovat své působení, bohužel mi někdo řekl, že podle kyvadla to nezvládnou poslat až za hranice ČR. Co myslíte, že se stalo? Přesně tak... Hranice a konec, ať jsem se snažil sebevíc, nešlo to.

Jednou mi napsala jedna paní, že musí na letadlo, měla velké bolesti kyčlí, přes bolest nebyla schopná dojít na letiště. Zmírnit nebo odstranit bolest kyčlí není zas takový problém. Řekl jsem jí, ať se na 20 minut posadí a že ji pomůžu. Po 20 minutách paní vstala a bolest byla téměř pryč, měl jsem prostor se zeptat kam letí na dovolenou. Její odpověď mě zaskočila. Odpověděla mi, že se vrací z dovolené a je v Tokiu.

Bylo to úžasný pocit vědět, že to dokážu přes půlku světa a s takovým účinkem. Jak to, že to najednou šlo? Odpověď je jednoduchá. Nevěděl jsem, že se nachází za hranicí mého myšlení. Kdybych to věděl, pravděpodobně bych to nedokázal. A to je právě ono, když jste o něčem přesvědčení, těžko se to mění. Já jsem vlastně sám sebe přesvědčil o tom, že to nejde.

Zkuste zhodnotit svůj život. Je opravdu váš? Je to, čemu věříte vaše, nebo vám to někdo podstrčil a pak naučil? Většina lidí se bojí žít svůj život, mají strach z pádů, zklamání, bolesti, ale hlavně z práce a poznávání ze sebe sama. Když se chce člověk posouvat, musí začít od sebe. A to je těžké z toho důvodu, že máme uvnitř sebe takzvaná horká tlačítka, které nechceme zmáčknout, jelikož mohou ukryvat bolest. Další nechtěná vlastnost, kterou máme, je nebýt u toho, co děláme nebo kde jsme. Což znamená, že neumíme prožít přítomný okamžik jelikož jsme myšlenkami na dalších několika místech. Vyzkoušejte si někdy být vědomě u toho, co děláte a nemyslet na nic jiného. Od mala a platí to i dnes, kdy jsme na vrcholu evoluce co se týče technologií ale naše myšlení mají stále zastaralé systémy. Dítě se zadívá na kámen, vodu, zvíře a jen vnímá. Vzniká určité spojení a učení. Dítě je přirozeně zvědavé, chce objevovat a zkoumat věci kolem sebe. Bohužel je mu tato možnost často někým odepřena. A tím je dospělý člověk. Tím odtržením pozornosti se dítě učí, odpoutat se od toho prožívání a vnímání světa. Dítě není schopné správně vnímat samo sebe, jak se cítí, co si přeje, po čem touží apod. Z části je to i zásahem rodiče, který dítěti například při úrazu řekne “ nebreč to nic není” i tímto se dítě učí, nevěřit svým pocitům a radši spoléhá na názor okolí. Když se v dospělosti objeví problém, začne hledat řešení venku nikoliv v sobě. Dělá to, proto, že se to naučilo ze svého okolí. Hledáním řešení v jiném prostoru než ve svém, se stalo zvykem častým opakováním. Všimněte si, že stačí jen párkrát udělat něco jinak a stane se to automatickou věcí. Pravděpodobně jste neměli v plánu po svém muži uklízet prádlo, co nechává všude po domě, nebo jste neměli v plánu vozit svoji ženu po nákupech, které vás nebaví. Ale stačilo to udělat párkrát a stal se z toho zvyk. A stejně tak to můžete změnit. Jen několikrát udělat jednu věc jinak a změní se to. Protože se to přepíše v našem podvědomí.

Na konec bych vám chtěl dát tu největší, nejsilnější motivaci. Váš život, respektive vaše TEDŽ je váš životní výtvar. Veškeré rozhodnutí, myšlenky,

emoce, prostředí ve kterém jste, rodina, přátelé, práce, přesvědčení, víra, životní styl a další. Celou touhle alchymií, jste vytvořili vše co teď máte. Život je jako recept na polévku. Ta nejde uvařit v jednu chvíli, je to proces. Postupně přidáváte ingredience, které tvoří hotové jídlo. Může se stát, že nám v polévce něco chybí. Chuť nebude taková jakou ji známe. V životě nám může něco chybět, můžeme mít něčeho moc a dokonce nemusíme mít ani zdání o tom, co vše v receptu má být. Proto je dobré pracovat na sobě aby ten výsledek, byl za rok lepší než je teď. V sobě si neseme 2 strašáky, kteří umí dokonale vzít sílu. První je STRACH.

CO JE TO VLASTNĚ STRACH?

Co když vám řeknu že strach, vlastně neexistuje?? Bude to nepochopitelné, protože ho máme často. Vždyť ho stále prožíváme, máme strach o děti, o vztah, o práci, o sebe, o peníze. Zkuste si všimnout dvou věcí. Jedna je ta, že strach nikdy není teď. Strach přichází vždycky z budoucnosti, v přítomnosti existovat nemůže. A proč to tak je? Strach se vytváří na základě našich zkušeností, a také od toho co jsme kde slyšeli. Náš mozek vytvoří představu o tom, na co se chystáme, ale se scénářem který je plný katastrofických scén. A to samozřejmě nechceme, mozek to udělá automaticky.

Druhá věc je ta, že strach je jen pojem. Ve skutečnosti se skládá z několika emocí. Sami si to vyzkoušejte. Vzpomeňte si na něco, čeho se bojíte. Naplňte se tím pocitem. Položte si otázku: co mi vadí na této situaci a jak se cítím? Uvidíte že objevíte jiný pocit, který je schovaný v tom strachu.

Tyto otázky si můžete pokládat stále dokola a pokaždé najdeme novou odpověď, až do chvíle, kdy zjistíme odkud vlastně ten strach pramení, kdy se objevil poprvé. Jelikož už máme jiné vědomí než tenkrát, můžeme se na tu situaci podívat z jiného úhlu pohledu a pochopit co se dělo doopravdy. Někdy jsou to situace, které jsme jen nemuseli pochopit.

Druhá motivace je složená ze dvou složek ČAS a SMRT.

Čas je pojem, který není někdy úplně správně pochopen. Svůj čas má příroda, zvířata, květiny, stromy, roční období. Člověk tento fenomén jménem čas přijal tak nějak za své. Říkáme nemám čas. Samozřejmě že máte, jen ho nechcete dávat jen tak někomu. Kdybyste ho opravdu neměli, tak už tady nejste, je to jednoduché. Jediný skutečný čas, co máte je TEĎ . Jiný není. Nemáte jistotu, jestli to tak bude za 5 minut, nebo druhý den. Přiznejte si to, nevíte... Tím, že neděláme to, co chceme z důvodu strachu, vzniká dluh k životu a ten se sečte právě ve chvíli, kdy ten čas dojde. Podle průzkumu, 85 % lidí lituje před smrtí toho, že nežili svůj život, ale žili život druhých. Pojdme ještě víc do hloubky. Představte si situaci, která vás naprosto ubíjí. Sedíte tam otrávení, znechucení, nyní zjistíte, že tam vlastně nechcete vůbec být, protože vám to nic nepřináší kromě ztraceného času. Vašeho času. Doslova umíráte, každou vteřinou, ten pán s tou kosou, je někde za každým z nás. Od každého jinak daleko, ale je. Jednou to skončí. Nechci vás děsit, ale smrt dokáže neskutečně oživit. Když pochopíte tento princip času a smrti, a opravdu jej vezmete jako dar, už si pak rozmyslíte jestli půjdete s kamarádkou na skleničku, kde vám bude předávat všechny její problémy, a jak je vše složitý a hrozný. Jen mě teď napadá, všimněte si toho jak lidé mluví a o čem. Podle toho poznáte, jaký mají život a jaké myšlení používají. Ale je to jejich volba, oni se rozhodují jak trávit svůj čas.

Vy umíráte s kamarádkou v kavárně a přijímáte její negaci do sebe, i to je vaše volba. Můžete odejít z tohoto místa. Smrt je nám každým den blíž. Ta největší volba kterou můžete udělat je jednoduchá. Buď váš čas, budete prožívat úplně mimo vaše sny, a nebo z toho života dostanete co nejvíc. Je jedno kdo jste, kolik vám je, kolik máte peněz. Každý má stejné možnosti,

a pokud se bojíte jít proti tomu strachu, vyzkoušejte jednoduchou techniku 20 sekund. Vždy, když budete chtít něco udělat, ale ten rozum vás bude držet dál, nadechněte se a dejte si 20 sekund odvahy a jděte, prostě to jen zkuste! Ale otázka je, bojí se člověk opravu smrti? Nebo se bojí žít? Je to stejné jako mít strach z nemoci, ve skutečnosti se bojíme o své zdraví. Moje malá rada zní : neberte život tak vážně, jednou nám tady ten čas vyprší všem, a to nám už bude jedno, co si myslí ti druzí o našem chování.

Začněte žít již teď, bez ohledu na názory druhých. Dokonce nemusíme brát ani sami sebe tak moc vážně, když se to naučíme nemůžeme se nechat urazit, budeme se cítit lépe a přitáhneme k sobě ty stejné lidi. Pocit sebedůležitosti, ve smyslu že jsem ředitel banky, tak v tu chvíli tam stojí ta smrt a usmívá se, a jen si říká : uvidíme jak dlouho . . .

Máte dar. Jmenuje se 24 hodin. Jeden den. Je jen na vás, jak s ním naložíte. Můžete se celý den babrat v problémech a zvětšovat je, nebo se zastavit a otočit pozornost správným směrem.

NEDÁVEJTE SVŮJ ČAS DO NĚČEHO, CO NENÍ VAŠE.

Děkuji za Váš čas. Michal Uhlíř

Pokud máte touhu se posouvat, nebojte se ozvat. Není ostuda říct si o pomoc.